

Sted, og der var ingensomhelst fornuftig Grund til det, fordi Forholdene i det Hele være langt slettere i Sylland end i Hertugdømmerne i den Tid. Det var altsaa virkelig alene de Erfaringer, man havde indbundet paa dette Omraade, der gjorde, at man da gik til at forlænge Tiden for Forsørgelsesrettens Erhvervelse fra 3 til 5 Aar, og saavidt jeg har havt Leilighed til at gøre nogle Erfaringer i den Henseende, saa er i alt Fald Mange vedblivende af den Mening, at man yderligere burde forlænge denne Tid, at man yderligere burde forlænge de 5 Aar endog saa til 10 Aar, og jeg er ogsaa mest tilbøjelig til at antage, at det vil være det Rigtigste. Det er ganske vist, at naar man forlænger Tiden for Forsørgelsesrettens Erhvervelse, saa vil jo i flere Tilfælde Jødestedet blive det Afgjørende, og ihvorvel der er noget Vilkaarligt heri, saa har det paa den anden Side, som det allerede er antydet af en æret foregaaende Taler, den Fordel, at den Kommune, hvor et Individ er født, vil snarere være opfordret til at drage Omjörg for, at hans Opdragelse sker paa en saadan Maade, at han kan være ikke alene en nyttig Borger for Samfundet, men ogsaa bedre være i Stand til at ernære sig selv. Jeg tror derfor, at Ulemperne ved den længere Tid for Forsørgelsesrettens Erhvervelse ere langt fra saa store som de Ulemper, der ville blive ved en saa særlig kort Tidsgrensdse for denne, som der er foreslaaet i det nærværende Lovforslag, og jeg tror ogsaa, at Ulemperne for de Trængende derved, at de mere udsættes for at forjages fra den ene Kommune til den anden, vilde i det Tilfælde, at man forlængede Tiden for Forsørgelsesrettens Erhvervelse, blive mindre, end naar man forkortede den. Kommunerne vilde nemlig ganske vist finde ud, paa hvilken Maade de bedst kunde undgaa at faae de Individer, der ikke have Udfigt til at ernære sig selv, og de ville det langt snarere, end naar Tiden er længere; thi da er det ikke let for dem at overse, hvorledes Forholdene kunne stille sig efter flere Aars Forløb. Det er jo heller ikke saaledes, at fordi en Familie bliver trængende i en fremmed Kommune, skal den absolut derfor jages dervfra og til sit Hjemsted. Nei, Erfaringen viser, at de allerfleste Kommuner understøtte de Trængende i den Kommune, de ere, saa længe det viser sig, at de kunne gjøre det billigere, og det vilde i de allerfleste Tilfælde vise sig, at de understøttes lettere i deres Opholdskommune, end ved at drages fra det Sted, hvor de have opholdt sig i længere Tid, over til andre Steder, hvor de ikke have Bekjendtskab, eller

Nogen, de kunne støtte sig til, eller i ethvert Tilfælde ville have vanskeligere ved at søge Arbejde, hvor de ere aldeles fremmede. Om man der skulde gaa til det, som er antydet, mulig at lade Opholds-kommunen udrede en vis Broddel af Bidraget til den Trængende, vil jeg i ethvert Fald lade staa hen, det er mig ikke klart, om man derved egentlig opnaar Noget, men jeg gjentager, at det, at man forlænger Tiden for Forsørgelsesrettens Erhvervelse, vil paa ingen Maade have til Følge, at de Familier, der ere saa uheldige at skulle søge Fattigvæsenet, er mere udsatte for at blive jagede fra en Kommune til en anden, end naar man forkortet Tiden; jeg tror det Modsatte. Der er ogsaa en anden Grund, som gjør, at det maa anses for høist uheldigt at gaa ned til 2 Aar for Forsørgelsesretten. Det vil være bekjendt, at som Forholdene nu ere, udføres der paa forskjellig Maade større Arbejder, dels Fernbanearbejder, og som antydet af det ærede Medlem for Frederiksborg Amts Valgkreds (Holch) Havnearbejder og Vignende, hvorved en stor Mængde Mennesker samles i de enkelte Kommuner, opholde sig der et Par Aar, og derved vinde Forsørgelsesret, og behyrde disse Kommuner paa en aldeles urimelig Maade uden nogen fornuftig Grund til, at Byrden ved Forsørgelsen af disse Mennesker netop skulde paahvile dem, fordi man ved en ganske vilkaarlig Bestemmelse af Tiden for Forsørgelsesrettens Erhvervelse har nedjat denne til 2 Aar. Det forekommer mig derfor, at der virkelig er mange og vægtige Grunde, der tale for ikke at gaa til at forforte Tiden for Forsørgelsesrettens Erhvervelse, men at man derimod snarere bør gaa til at forlænge den. Naar det ærede Medlem ansøgte, at i England var Fattigbyrden gaaet ned, fordi man havde faaet denne kortere Tid for Forsørgelsesrettens Erhvervelse, saa tror jeg, at man skal være meget varsom med disse Sammenligninger med fremmede Lande, og det forekommer mig, at det er langt bedre at benytte den Erfaring, vi have indbundet hos os selv angaaende vore egne Forhold, thi, om der end i visse Henseender kan være Sammenligningspunkter, saa er der uregelmæssig ogsaa Forskjelligheder, og jeg skulde tage meget feil, om ikke de engelske og de danske Forhold ere saa grundforskjellige, at en Sammenligning der paa ingen mulig Maade kan holde Stik. Jeg er tilbøjelig til at antage, at hvis man forkortede Tiden for Forsørgelsesrettens Erhvervelse til 2 Aar eller, hvad jo den ærede Forslagsstiller vilde gaa til, 1 Aar, saa vilde det snarere have en Forøgelse end en Formindskelse af Fat-